

Јелена З. Богавац

**МАМА ТАТА СУНЦЕ
СЕСТРА И ЈА**

Волети живот. Волети онога који оставља. Живот. Мушког рода.

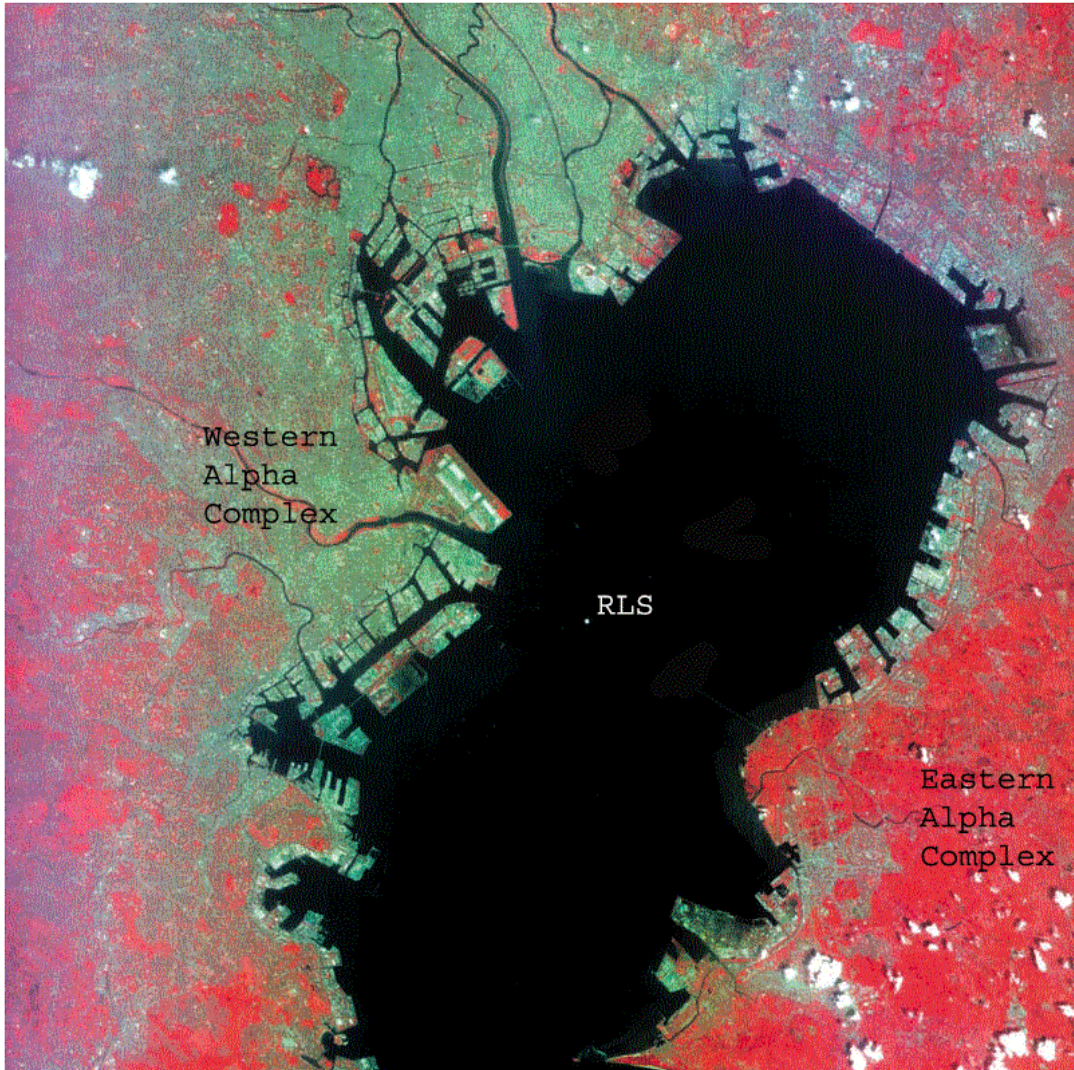
Сама себи нечитка. Непрочитљива.

У константном страху. Реченица које се понављају опсесивно.

Време. У невреме.

Прижељкујем живот. Жудим за животом.

MAMA

КРУГ

Вечерас је било Бадње вече.
Били смо у порти.
Вртели око цркве у круг.
Спајали и текли.
Текли у круг.
Само једном затворили круг.
Онда смо палили Бадњак.
А он је кроз простор
Горео у круг.
Уздизао се димом.
Опадао у пахуљама
Огњеног снега.
Падала је киша
Изгорелог лишћа
Из зимског неба
По нама.

ПОРТА

И он се родио.
Без мајке на оном
Без оца на овом свету.
Моја мама.
Долазила је ка мени
Од олгара
Саплићући се
Несигурна
Као девојчица
миропомазана
У ходу
Сигурна као обала
Уморна.
Све се отапа.
А Он се поново рађа
Да победи умирање
Да укроти вазнесење
Да одомаћи чудо
У мојем срцу
Моја мама
Плаче.
Моја мама данима плаче.
Минутима.
Свим тим минутима.
За петнаест минута је поноћ
Не мислим о себи
Не љутим се
мојој мами се не виде сузе

моја мама је лепша од мене
она је најлепша на свету
таква је моја мајка.
То вам нисам помињала до сада.
Можда због љубоморе.
Моја је мама принцеза.
Грапава и напуштена.
У њој је живот.
Живот је њен
Свет је изгубљен за нас
Ја сам њено дете
Моја је мајка са овога света.
Мој је отац са онога света.
Мој Бог бди над обома.
У својој величанственој другости
Спајајући смртно и залутало
Далеко и најближе
Свето и оронуло
Слагано и заборављено
Слободу и грех
Док гори Бадњак
у порти топчидерске цркве.

ДРВО

Својим сузама завитлавам
Ватру
Али дрво гори упорно.
Дрво врска
Дрво се пење и пада
Оно изводи чудо
Оно
То дрво
Оно је живо као чудо.
Оно гори и пада и храни
И веје и греје
Жртва.
Како је топла жртва.
Ко лопта.
Обла.
Како то гори.
У име мене мене
И моје сестре
И моје маме
За милост
И у вјек и вјеков.
Да се сретнемо у Његовом телу

Једном и прворођеном
Опет и опет рођеном.
Рођеним и васкрслим.
Моје се сузе не виде.

ПОПЛАВА

Моја мајка целом собом
Плаче моје образе.
Плаши моје страхове.
Пласти поља.
Плави речи.
Поплављује душу.
Полуђује корак.
Прокоцка.
Плавих крила
Правих корака
Првих корака
У бескрај корачања.
Племенита.
Док ходамо.
Таква је моја мајка.
Стална.
Пламене речи.
Плаши се
за мене.
Од увек имам мајку.
Од увек.
Време не.
Невреме.
Моја је мама са мном

TATA

ЗОРАН

Гледам у небо као кроз кључаоницу.
Горе небо, доле небо, а ја шпијунирам.
На литургији затворим очи.
Жмиркам.
Студирам зраке светла.
Не мислећи о себи.
Бележим могуће тајне.
Онда се запричам.
Кад опишем.
нестану.
Толико о присуству.
Не може се брбљати.
На небу је храм, налик овом на земљи.
Стојим у сенци небеске воље.
И када дођу Анђели, једини витки да се кроз зрак провуку.
Старим.
И даље говорим о младости.
Повијем се толико да постанем пуж.
Сама се у себе завијем.
Голаћ.
Молим те помисли нешто смешно.
Не мислим о себи.
И осмехујем се.

СМЕДЕРЕВО

Био је почетак лета.
Пењали смо се на тврђаву.
Свуда је била вода.
Тврђава лежи на Дунаву,
Као у гнезду на јајима.
Небо је унаоколо.
Имам осам година.
Имам тридесет три.
Сунце је постало дрско.
Смедерево ће отпловити.
Ако је судити по томе о чему шушкају веверице.
Жабе.
Смеју хришћанке по харемима.

Дефилују принцезе.
Шушкају молитве.
Звечкају златници.
Клањалу паше.
Смешка се слепац.

Лажу.
Нестаје ваздух.
Говориш, говориш.
Дишеш.
Говориш.
Нагодба. Молба. Уговор.
Преварени, осујећени, победници.
Ваздух нестаје.
Дишеш.
Смешна је судбина.
Дишеш.
Смедерево ће пасти.
Вруће је.
Удах, издах.
Морамо сада да склепамо.
Да склепетао крајпуташ.
Од речи.
Тако је најсолидније.
Дишем оно што говориш.
Говориш, говориш.
Дишем, дишем.

Ово је добро место.
Можемо овде да оставимо.
Да закопамо.
У водене темеље
Од камена мисли
Твоје
Одвежите Смедерево.
Идемо ми.

Кад одједном.
Сама стојим у бари.
Одосте.

ЗАГОНЕТКА

Небо се наједаред некако заплавило.
И зазеленело.
Онда је удахнуло дубоко.
Онда је одахнуло.
Онда је мало поцрвенело и поцрнело.
Онда се заруменело.
Удахнуло, издахнуло.
Онда се мало избочило.
Онда је ветар разјурио оно мало облака.
Онда је дувало, дувало.
Дувало данима.
И раздувало.

Онда је опет поплавело, раззеленело се.
После се и покишило, расквасило.
Па је загрмело, зарезало.
Ми смо се молили.
Опет дувало, њихало.
И онда је ућугало.
Такво је било небо.
Док си одлазио.
Да ли су свеће фењери на небесима?
Или су фењери звезде?
Да ли се светлост успиње, када свеће издахне?
Да ли светло силази,
Или се земља придигне,
да прими тело?
Да ли је небо зинуло да се нагута наших сећања?
То сам се питала,
јер била сам баш глупа.
Кад си одлазио.

ИЗА ОЧИЈУ

Између костију,
Постоји тај замишљени четвороугао.
Он се може видети
када поломите кост.
Или
када падају зидови.
Или кад скинете кров.
Или када после плача
притиснете очи.
Или када губите ваздух.
Када пукне шав на сукњи.
Ластич на гаћама.
Када бљесне. Пре мрака.
Пре него процвета.
У часу кад вене.
У покеру,
после дељења.
Из руке.
Иза залупљених врата.
У сред реченице.
У сред љубави.
Између жутог и црвеног на семафору.
Између беле и црне у смеху.
Или баш кад земља прсне на сунцу.
Када корен биљке продре у земљу.
Кад се талас повуче низ песак.
Кад жабокочина уједе камен.

Између усана када љубите.
Између коприве и коже.
Између виљушке и ножа.
Између дана и ноћи.
Између воде и брда.
Између два сунца.
Између тебе и мене.
Постоји тај измишљени четвороугао.
Бљесак.
Као рецимо, када се кост преломи.

МАПА

Од мене до тебе, свуда је
код куће.
Шетам као у кавезу
Од куће до куће
По зидовима моје куће
Све је нацртано.
Јер си ти нацртао
мапе и ребусе.
Слова, линије и знаке.
Можемо да купимо још есцајга и још усисивача и џемпера и етикета и ципела и
машина и полица и столица и лампи и рамова и крпа и саксија и сланика и
постељина и душека и пресвлака и чипки и ваза и фотеља.
И још кревета.
И ормана, регала, витрина и плакара.
Пакујемо-спакујемо.
И да разгоримо кандило. И да разголитимо цвеће.
И да трубимо на раскрсницама.
Пакујемо-расплакујемо.
Да лажемо.
Можемо. Хоћемо. Непрекидно.
Јер добро је васпитање.
И добро смо. Хвала на питању.

КУЋА

А можемо и да станемо.
Јер свуда је.
Од нас до тебе.
Можемо да станемо и ћутимо.
Док пева туђем опело.
У близини.
И онда ако ми испадне
и разбије и разлије се сва вода.
А ја не плачем.
А пева туђем опело.

Стојимо.
Између вас и нас,
Вода се пролива.
Ми стојимо.
Около дижу зидове гробнице
До неба.
Волим те.
Између вас и нас
и тебе и њих
и њих и нас.

КОРАК

На тим улицама
Утврђења
Нашег смешног града
Пешке
Сваки час, кораком,
Док ходам
Притиснем,
Нагазим
Очешем
Твој траг
Зато што си ишао пешке
И забављао те корак
Толико док на сред ђона
Не направи рупу
Најважније је не остати дужан.
Као да ме нажуља ципела

Тргнем ногицу
Ко пас
Њушкам
Ништа.
Наставим да ходам.
Ходам. Ходам.
И опет.
С времена на време.
С корака на корак.
С ветра,
са метра,
Уместо Збогом.
Тргнем ногом.
Ритнем тугу
Јер ме опрљи.
Твој обрис на земљи
И обрис на облаку
И не знам који је коме сенка

А који коме одблесак
Понављам
Потрошити.
Давати, давати.
Не узимати.
Ипак вратити.
Вратити.

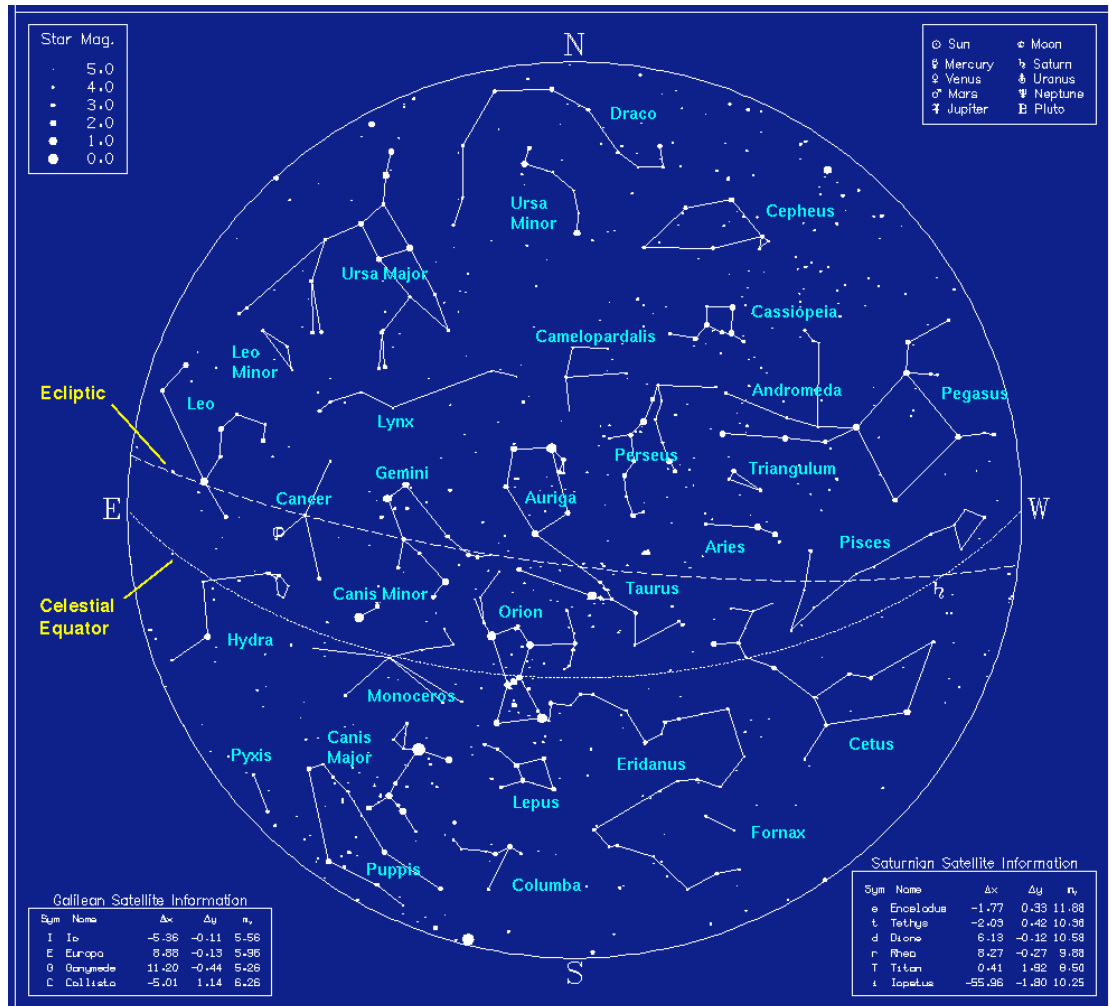
Па и потрошивом.
Па и плочнику.
Па и трави.
Најважније је не остати дужан.
Одужити.
У трошењу утрошити.
Одерем ципелу.
Асфалт халапљиво лизуће.
Навадио се.
Доста господине
да ти не буде превише.

НОВИНАР

Новинарски век
Кажу да је просечне дужине
четрдесет и две године
По ондашњој статистици.
Од пре пар десетина година.
Данас
Када су поумирали сви новинари
Те генерације
Надживевши дозвољени им минус.
Умирући чак и у шездесетој!
Долази време нових новинара.
Они ће живети сто година
Сасвим сигурно
Јер професија ће попустити пред животом.
Свако ће постати новинар
Све ће се звати новинарство
И живеће сто година минимум.
Насмејани
Пишући глупости
Без идеје енергије среће.
Напросто типкати у радном времену.
Новине ће излазити.
Сунце ће залазити.
У бескрај.
Бесмислене као живот
Реално папирнате.
Свет је непроменљив најзад.

Мој отац се тога ужасавао.
Зато би, а и због многих других ствари заиста
Требало редефинисати записе статистичке.
Долази ново време
Не важе старе рачунице.

СУНЦЕ

СЛИКА

Када би сви цртали Анђеле.
Када би их цртали и певали и звали и заливали и поливали и прали
Се драли и плакали
И раскућивали
И зидали
И срушули и се смејали
И се смејали Анђели.
Смејали
У простој вери као у постојању
Као у складишту и у друмском свратишту
И пијана и непозвана
И сасвим трезна.
И сузна
Сужена
Сузбита
У сузама
И смерна
На слици
Белешка
Постојим у слици
А слика опстаје и после
Хумано
Глупаво и једноставно
Твој ће одраз још дуго за тобом лебдети као сидро као траг као светло и као
стаза
По којој си одлазио док је вејало и сијало и сијало и топило у недоглед
Кад грми
А једном поново да грмне мора
Знаћу да је
Не прескочиво непролазно
Заувек
Запоглед
Забрдо
Заиста
И ја иста
Седим на камену
А ви птице гракћете и певате и смејете и
Срце препуно
И кише грејете
И куће
Као под лупом
Праг свитања
Има ли саплитања?
Уочи успињања
Шалим се
Одзвања

СТРАШИЛО

Све се већ десило.
А и пре свега сањала сам шифре.
Бројеве, рачунице.
Много сам се плашила.
Анђели су носили црне капуте.
Еlegantно скројене.
Ти си мој пут.
Најбоље у мени.
Оно што у себи сажалјевам.

ЦЕНТАР

Звоне телефони.
Падају договори.
Људи се чак и рукују.
Људи зидају.
Сазидавају и узидавају.

Некад си толико сам
Пред тим Центрима.
Углачаним, колосалним
Са непропустљивим стаклима.

Потпуно сам.
Као у иностранству.
Сам колосално.
Сав углачан.
Такав је тада одраз твоје фигуре.
У огледалу, погледу непропустљивог стакла.
Срео си себе, иди кући.
Зови телефоном.
Склапај договоре.
Чак се и рукуј.
И немој да се чудиш.

ДРАМА

Кога још занимају урбани пејзажи?
Солитер, трг.
Па све у круг
И све једно у друго улази
Кроз огледала прозор
Као кроз сир

Слабо брањене зидине
Утврђења бирократије
Сумњиво и коментарисати.
Мали човек, високе зграде
Мишоловка, опитна пустиловина.
Све лако превазилазим
Чак и погледом
Као српом сечем
Поглед на два пола
На врисак мењам
Видик за простор
Просторе многе.
Разнобојног преламања
Драме и аналитике маште и комбинаторике
Небрањен простор
Душа
Или замка за њу
Лов у разнобоју
Лепези бојанке
Четвоространог света
Тамо вамо
И једно у друго
И све у круг.
На све стране.

МОЛИТВА

Ако сутра
Буде сијало сунце.
Оштро и убојито.
Бело.
И кроз тежак, сив и кисео
Ваздух града.
Ходаћемо узбрдо замишљене.
Могло би да буде хладно.
Како је данас
Па да ставим капуљачу.
По глави.
Као у кућици и веома топло.
Као дете.
Врло сигурно.
И потпуно опасно празно.
Ако сунца сутра не буде
Биће јако тешко.
Мада ћу ставити капуљачу.
И молићу се.
Да сија.
Оштро и бело
Кроз бели ваздух на Београду.

ЗАПАД

Сијало је оштро јако и ледено светло
Кроз маглу.
Као у летње поподне
Крстови бацају сенке.
И гране над њима.
Магла лејуја
Као прах заорава.
Сфумато тишина.
Моје смејање.
Милост је велика.
Вера је данас лака.
Као бело сунчево светло
Кад нахрупи
У маглено зимско
Бело небо
Толико лако
Као у сну.
Гробља су добра места сунцу
зими.
Као сањање.
За сан.
Можеш да кажеш волим те
И да те нико не чује.
Могу да кажем
Волим те
И нико ме не чује.
Кажем.
И чујеш ме.
И продире светло са Запада.
Пада оштро
По нама.
Оштри углове магле.

ГРАД

Згажено, као смоква, бело здање.
Једите ово је моје тело.
Дишите ово је моја крв.
За дисање.
Рекао је град.
Бацио на жртву.
Своје господство.
Ничији град.
И ми сасвим ничији такође.
Није поетика, него долази

светло.
Се догађа.
Пред нашим очима.
Кад гледамо.
Наопако. Кроз ноге Сунце у четири и двадесет пет.
Рано, јако рано јутро.
У светлим данима.
Па га дигнете.
Поглед.
На олтар.
Јаког светла.
А београдски галебови криче.
Вриште, помахнитали.
А и у шали.
Данас ће падати киша.
Све се обрнуло наопачке.

СОБА КУТИЈА

Моја соба је тврђава.
Њени су бедеми
Твоје слике
Ту могу да будем
Постојим омеђена
Твојом љубављу.

Моја је соба храм.
У њој молим за тебе.
И себе.
За све наше.
И њихове.
И из незнања криве.

Моја соба је замка.
У њој затварам очи.
Да заспим.

У мојој соби живи мачка.

Спава на мом кревету.
Милује моје мисли.
Једе моју несрећу.
Једе и срећу.
И једе жуманац.
И моја је.

Моја соба је видиковац.
Са погледом на улицу.

И са погледом на прошлост.
Из моје собе, сасвим без надокнаде.
Можеш разгледати мене.
Или липу.
Или друге мачке
Које преду по улици.

Моја соба
То је
Кад си у крилу
Онога што те родило.

Моја соба је самоћа.
Она сама,
Против мојих гужви.
Она је и крпа и мушкатла.
И пластично цвеће.

Она је страница било који књиге.
И полица било које.
И слово.

Изувијана као клупко,
Она је змија и пуж.
И салата.
Она је јестива
И непрогутљива.

Мој соба су твоје речи.
Где год да их поређам.
У васиони.

Она је вртоглава.
И има сто ћошкова.
Жуте је боје,
Као љубомора.
И као златна рибица.

По њеним зидовима,
Од лета задихани,
Случајем прилетелих,
На трен полеглих,
Уздишу свеци.

У њој нема окупатора.
Она је ослобођена.
Неумитна као историја.
Утишана и напуштена.
Несавладива.
Она је народ.

Који опстаје.
Јер уме и има како да се одбрани.
Моја соба је
Она је плаћена.

ХЛАДОВИНА

Ако приметите моју сенку.
И кад.
Али и у магли.
То није моја сенка.
Немојте да грешите душу.
То су сви они
Са мном.
Заједно.
То су и Дунав
И Сава.
И бара.
И жабокречина.
И блато.
И галебови.
Врбе, такође.
Њихове крошње
Хладовина покоја.
То је и рафални метак.
Који је стигао Вукашина.
И обећање ће једном ипак доћи.
Јер, побогу, тако се добро сналазио.
Толико добро сналазио,кажу,
Да верујем да га и даље морамо очекивати.
Да се врати. Макар васкрсо за Христом.
Такви, упорни и тако упорно усамљени сви
На крају морамо једни другима припасти
Занавек.
Једни друге живети
Не би ли надживели
Сваки корак и удах и свако себе и једни друге.
Вукашин, прадеда.
Толико се добро сналазио.
И толико добро говорио, кажу ови што су им причали покојни који су га
познавали
Да није могао
Тако лако да падне.
Немојте га тражити у заједничким гробницама
Тамо нема никога.
Не постоје заједничке смрти.
Постоји смрт.
Ма немојте молим вас.

Не постоји.
Постоји само жеља.
Да се одморимо.
Сви да се одморимо.
Од својих помисли.
Да је сенка
Сенка
И да је сенка
Ствар светла
Која нас сећа
У мраку
Да мрак није
Мрак
Већ хладовина.
Значи овако
То није моја сенка
Није само моја
То је и звучање
Нашега дисања
И дисања других
Који су боравили у нашој сенци
Под нашим небом.
Кад кажем ми.
Веома сам близу смислу.
Ја јесам
Понављам Ми
Мимими
Фа со ла си
До.
Докле?
До доле.
И до долазећег.
Такође.
До певања.
До трапавог бунцања.
До тепања.
Копирања.
Крви.
И мисли.
До треперења
И до трептаја.
До музике.
До ла
Зим.

ДРУГО ВРЕМЕ

Скинула сам сат са руке.
И заборавила га.
Без борбе.
Неко ће га свакако наћи.
То сам могла свакако бити и ја
Али нисам марила.
Ово није метафора.
Никаква метафора
Обичан догађај.
Песме се пишу о непролазности
Обичног догађања.
Хоћу да кажем.
Почело је друго време.
Мој велики црни сат.
Од мушкарца за мушкарца
Поклоњен жени.
Тежак као лубеница.
Стега на руци.
Огромних казаљки.
Флуоресцентан у мраку.
Изгубљен на бојишту
Тоталног раскућивања.
Ритуалу самопотрошивања
Расипања.
Тако сам ја заврљачила
Мој стари добри сат.
Ма,
Није ми
ни први ни последњи.
Време је данас променљиво.
Час сунце, час киша.
Примећујем да је свакога дана тако.
И сваки дан
Дужи се по својој суштини
Данима.
Грајање.
Је сасвим потрошиво.
Кад пређе у навику.
Па ето,
Трудимо се.
Навикавамо.

ДОРУЧАК

Мали залогај

Ко да у рај
Сечиво рецне
Као колаж
Омаж
комедиографу
Или је смејање
Сејање у круг
Или играш за дуг
Или у троуглу је
Круг
Или је туга
кад обрнемо круг.
Свако је разлог свакоме
Да не буде.

НАПОЉУ

Кроз мој прозор
Вири дрво
Пиљи
Пријатељски, заинтересовано
Као мачка
Не могу напоље
Као мачка.
Која пиљи у дрво
Кроз отворен прозор.
Отворен прозор
А напољу снег
Мачка све то прихвата
Једноставно.
Прозор снег дрво
Ја уписујем песму
На пауковој леденој нити
Од прозора до липе до снега
У дрво мога срца.

СЕСТРА

КОТРЉАЊЕ

Предосећам каменолом
Сахрањених речи.
Предосећам да ће љуљнути
Као камена киша
Низ душник
Остављајући ме сасвим без даха.
Предосећам да ћу викати и викати
Да ће се улице саме о себе
Споплитати
Не бил од мене утекле.
Знам да ћу рећи
Пар ствари
О свакој љубави којој нисам нашла место ни сврху
Себи у браду
И угрубо.
Знам да ћу дати тачне координате
Онога што ме заробило да не могу да мрднем.
Знам да ћу потанко чак описати
Толико тачно.
Довољно тачно да ће бити неподношљиво те тако постаће
Истинито
И неће више моћи да се сакрије од мојих речи и
Моја смрт
Више неће моћи да се сакрије од смисла.
Предосећам.

АДРЕСА

Речи.
Између.
Два свемира.
И два увира.
Три брзака.
И базена и полома и водопада и кршења
и крштења.
Седам брана.
тебе и мене.
Нашега трајања.
Написане и исписане
Рукописом.
Руко писањем.
Могоа би бити сан.
То како се црта
Међу нама
Мапа пролажења.
Мапа трагом тражења.

И корака и трагова.
Трагова и потрага.
Звучи, звучи звучање
И звече звече вечери.
Док ти пишем.
На адресу за моја слова.
За моја побеснела, располућена слова.
За моје псе, цукце и цукеле
За моје
из племена паса.
За моје паше и испаше.
За моја говеда и стоку.
За живот!
На здравље!
Могао би бити сан.
Купљен продан
Ил душман ил одан
Ил позајмљен.
Изгубљен.
Помишљам да бих могла
Да будем ти
Кћер
Да ми се посрећи.
Као награда.
Па да се сретнемо у следећем кругу
Ка себи кружећи
У вртлозима.
У једном бићу.

Мада је љубав невероватна.
Могућа, колико и време.

ПУТОКАЗ

Нас три.
Седимо и смејемо се.
Разговарамо.
И наједном
Дал светло или чудно померање атмосфере
На лево
Ка срцу
И чујеш страх да нећеш чути.
Сав начуљен
Добар ко човек
Збуњен ко цвет
Уплашен ко коприва.

Једно дрво у башти.

Једно цветање ружа у хладу
Под липом, а какав диван цвет
Бордо боје.
Једна бордо боја кроз окно неба
Зрак плача и звук смираја.
Као дуга
Али дуже
Много дуже.

САНАК

Сањала сам срећу.
Како сам заронила шаку у рибу.
И у њој напипала округлу, тешку ствар.
Као медаљон.
Као дукат уствари.
Кружно и рељефно и онда глатко као стакло.
И видим обресе
И оно се даље цакли
И ту је и Богородица.
И многи Свети пролазе.
Пролазе марширају
лебде
дванаест Светаца.
Дванаест свитаца.
Цакле се
Растакају.
Календар.
Бележи у бескрај трајања.
Притиснут у мојој шаци.
На месту где имам жуљ
Од иконе
на длану.
Знам шта сам пронашла.
Видим.
Верујем својим очима на длану.

Не волим да се опраштам.
Не умем да се опраштам.
Не могу да се опраштам.
Опрости.

ЛИПА

Кад сам на земљу стала крај липе извила сам се и изувијала и пустила корен и остала да стојим расла као дрво са дрветом као човек са липом.
Слетео је вилин коњиц и остао испред мене на сивом бетону непомичан и прелеп плав божанствен и мада је дувао ветар из плавог неба његова провидна и плава крила додиривала су сиви бетон као сидро модро и плаво сиво дно и

његова се плава крила ни мало нису померала. Ни његово тело са плавим пругама није се мрдало никуда и умрло није одлетело.
Након неколико дана ветра и непомерања из његове мале плаве главе пред мене је изгмизала мала плава гусеница и отпузала ка сивој шупи.
И то се стварно десило.

Верујем својим очима сраслим уз дрво.

Дланова нажуљаних небом.

РУКОПИС

Разбрајам звучања.
Забављам се.
Феноменално је што су реченице
Лепше од људи.
И описи лепши.
Од многих.
Али има
Наравно и оних
Које не можемо да опишемо.
Као што ни себе не можемо
Да опишемо.
Лепше од људи.
И дуже од људи.
Оне су доказ
Бога.
Обећање вечитог трајања.
Дуге.
То су реченице.
Реке.
Ветрови и ветрењаче.

Воденица.

ЗИМА

Да разговарам.
Преговарам и инатим.
Подилазим и пречујем.
Да слушам, не слушам.
Тако ћу сад да радим.
Киша не пада.
Све стоји.
Застала да лебди у ваздуху
Дишемо на шкрге
А хладно је
Толико да смо ставили капе

На главе
И руке у рукаве
И руке у рамена
И прсте у шаке.
Толико хладно да смо све запетљали.
Да смо се запетљали.
Свако у свакога
сами у себе.

СТЕПЕНИЦЕ

Високе, и баш онако стрме.
Срне
огледа се у бари.
Свари
Ствари
Срећом је синоћ падала киша.
Киша је одала.
Можда измишља.
Видиш.
Видик одјекује и сам се у себи огледа.
Иза нас.

ИГРА

Коликогод слободе хоћу.
Колико год.
Ћу имати
 Добити
 Узе ти
Здробити
Позвати
Ухвати ти
Тискати
Притиснути
Утиснути у сену
Сенку села ти
Не знам
Ти.
Си би могао бити не хајем за свет преокрет у ритму кола да се сиграмо.
Али наравно.
Сви су отишли
Сви ће отићи нека им је Бог у помоћи
Отишли и стари и млади и смисао за хумор мој
Отишо
А да би се вратио
Вратио обрлатио.

Могу удем и смем.

Увек да се врнем.

Кадгод

Каткад

Свакаткад

Свакад

сад

Пре но што се винем

КЛОТ ФРКЕТ

Дође ми да измишљам.

Да је један мој пријатељ имао бабу.

Која је имала дара за рељефни украс.

Хеклање.

Чипку.

Вез, пиздарије.

Плетење!

Таписерију.

Само конци по цео дан.

Хекл хекл бод бод вез вез завез подвез превез

Покрстица

Тапа тапа

По цео дан

И после када јој је уградио кабловску.

А живела је баба у блоку.

Баш су се сви провели опасно.

Ко на филму.

Нису могли да верују.

Кад се баба отиснула.

На енергији кабловске тв мреже

И на својој чипки ко на ћилиму

Пуна светла и ваздуха

Као разуларена!

Са антенама

Нешто невероватно!

Све фасаде околу зијају

Као чавке

Гракћу

Где ћеш,

где ћеш летелице?

Да ти видим

Бело лице!

Камере, хаос

Спонтано окупљање у хистерији.

А баба само:

Клот, фркет.

JA

ВЕШТИНА

Добро вече.
Драга публико.
Добро дошли у позориште.
Моје име је Јелена.
По струци редитељ.
По звању драматург.
У суштини будала.
По жељи.
Вечерас ћу вам изрежирати нешто изузетно.
Допадљиво.
Молим се да измамим осмех.
Од вас госпођо.
Смешак.
Да се поклоним.
Расцепим поглед ваш на пола.
И спојим обрнуто две половине.
И окренем небо
Па га пресликам за стошездесет степени.
За хиљаду сто шездесет степеника.
И три.
Осветлим четири куле.
Четири краја света
И своје душе
Сваки ћошак
Уз наклон
И да не боли ни мало
Да не смета ложи
Са смешком кад завршим
Да знамо да ништа
посебно није
То што пред вама плачем и церим се и дерем
Своју душу
Аман,
Своју кошуљу.
Амин.
Свој поглед укрштам
Док чак и шмирам
Госпођо.
Заслужујем макар смешак.
Мада ни презир
Не би ми био довољан.
Тврдоглаво тежим катарзи
Господине.

1.

Ја сам наравно тужна.
Мада ћете чути вероватно супротно.
Људи су завидни на свашта.
И сама ја некад тако ухватим себе како сатима завидим.
Осећам завист, која ме ломи, снагом смртног греха.
А коме, на чему,
Па најчешће женама, јер на мушкарце сам љубоморна.
То је тако.
Мушкарци ме мрзе. Понеки, наравно, јер мора бити и понеких да би се правило потврдило, ме обожавају.
Јао си га њима.
Неко или нешто, летећа трагедија, трагетско присуство тупости, па и глупост по себи,
Опustoшили су скоро све.
И нема ту злата.
Нема ту мяса.

2.

Врло сам далеко од људи.
Зато оне који су ми близу уцењујем.
Својом непрекидном несрећом и својим гласним смејањем.
Мислим да су глумци направили од мене идијоткињу.
Или је био фаталан трагичан приступ.
Између мене и њих само је љубав.
Ка једној ствари.
Мојој представи.
Моја најдража глумица много гледа телевизију,
А кад је сликају за шарене модне стране, она говори
Да је цео дан радила.
Она сликање назива послом.
Јер нема баш каквог другог посла.
За мене је, већ сам помињала
Чист ужитак.

3.

Она рецимо мужа тражи у VIP странама.
Ја мужа имам већ дванаест година.
Дванаест година поштовања, даљине и пријатељства.
Две адресе. Две мајке. Две сестре.
Свако има своје.
И делимо врло мало.
Изгубила сам оца.
Упокојио се у Господу
Увирућу у септембарско небо.
Звездано небо северног свода.
С јесени.

Од тада је све поезија.

4.

Свако ћутање поезија.
Најобичнија писма
Поезија.
Чак и записани телефони на одртавелим папирићима
Који таворе по мом канцеларијском столу
Постану цртежи
После неког времена.
Ништа и никога не остављам на миру.
Све радим довољно погрешно
Тек толико погрешно
Да бих упорно настављала.
Знам да је самоћа добродошла.
Самоћа је дар.
И на њу се треба поносити.
Али,
Ја сам ипак и малограђанка.
Хистерична, полупијана, престрашена.
И ја ипак пратим моду.

5.

Треба ли рећи више.
Невероватно сам се зачудила што живот пролази.
И што време не постоји.
Општем месту се најчешће чудим.
Све остало прихватам како ми долази.
Мислим да има мудријих људи.
Мислим да има много људи мудријих од мене.
Вештијих свакако.
А у њих се нико не заљубљује.
Поврх свега ја сам самодовољна будала.
И то свако зна.
Забринута сам, као што чујем
И за себе.
Увек се забринем на општем месту.
Из чиста мира
Цупкам док ходам
Као нека балавица.

6.

Радо бих са неким поразговарала.
Волела бих да то буде мој тата.
Волела бих да смо негде заједно.
У неком пејзажу.
То често сањам.

Простируће слике у којима смо се затекли.
Сањам и деду у последње време.
Он је отишао пре десет година.
Научио ме је да ходам, како ми говоре
Ови што се тога сећају.
Ја се тога не сећам.
Али сећам се да смо много ходали заједно.
Волела бих да ходам поред деде.
Заједно.

7.

Био је једно од шта ти ја знам колико деце наше црногорске фамилије.
Имао је дуг корак.
Глумио је мир.
Глумио је оно што је неким срећницима дато рођењем.
Преминуо је након неколико срчаних удара.
Експлозија даха и крвотока.
Изгорео је.
Као и тата.
И ја ћу умрети од срца.
У последње време сви ми говоре
Како је то Божји дар.
Могуће.
Вероватно.
Мораш имати срце да би оно изгорело.
Мораш у себи имати пушку на камину
Још од првог чина
Да би на крају експлодирала.
Ми сви умиремо од срца.
Често на улици.
На пијаци или у парку.
Доста размишљам о томе.

8.

Свакодневно пролазим поред тог парка.
У центру престонице.
Недалеко од мог радног места.
Загледам клупе.
Када затворим очи.
Видим последњу слику мога оца
Са овога света.
То последње што је видео.
Мислим да је било дрво.
Једно велико дрво испред љуљшки и фонатане.
У Пионирском парку.
Имам његов крст са крштења око врата.

9.

Он је дрвен.
Неких ми ноћи нажуљи руку или груди.
Јер то је велики
Крст
За мушки врат.
То ми је наравно смешно.
Јер увек се сетим оне приче
Из Библије
Са оним типом што је Бога молио
Да му да крст мањи
Јер његов је претежак.
А Бог му дао да бира а овај изабрао најмањи.
Кад оно то био његов крст.
Замисли. Смешно.
Моја сестра Миња
Узела је други његов крст
Онај са Јерусалима
Опрљен воском
Који и даље скупља топлоту
И некада је толико врео, ако на пример стоји на сунцу,
Да је опече.
Чудно.
Елем, тако смо раздвојиле крстове.
Моја сестра пише драме.
Тата је писао текстове и колумне.
Деда путописе.
Сестра песме.
Мајка репортаже.
Сви смо писали интервјуе.
Мајка је записивала рецепте.
Миња дневнике и лажна издања новина.
Миња пише билтене.
Ја пишем песме.
Тата је писао књиге.
Деда дневнике.
Миња пише репортаже.
Ја пишем књиге.
Пишемо пишемо.
Исписујемо. Описујемо.

10.

Пишемо.
И смо писали.
Миња воли цитат да свака
Написана реч одјекује у свемиру.
Тако ти ми одјекујемо.
Тако се наша слова роје

По сводовима васионе.
Тако наша слова
Још за живота
Постају део Бога
Дал смо зато Богавци?
Много плачем.
Нагли пљускови, поплаве.
Туга је сасвим сигурно место.
Објасни.
Очи су ми мутне.

11.

Мерим растојања.
Од света ме дели
Урођена безазленост.
Елем,
Тако смо раздвојиле крстове.
Тај крст је најважнија, најсветија
Реч.
Која виси око врата.
Или виси са зида
Као слика.
Као клатно.
Као крст.
Као кућа
Као моје постојање.
Као сат на кули.
Као време.
Као тројство.
Знак
Који је могуће видети са неба
Као што могу да видим
Звезду.
Мале светиљке између светова.
Знакови на путу.

Београд, 2007

